

6. ОСВІТЯНСЬКІ ПРОБЛЕМИ ВИЩОЇ ШКОЛИ

УДК 215:231.75:128 Проф. В.П. Шлапак – Національний дендрологічний
парк "Софіївка", Науково-дослідний інститут НАН України

НАУКА І РЕЛІГІЯ: ФІЗИКА ЖИТТЯ НА ЗЕМЛІ

Розкрито динаміку руху енергії водню та вуглецю в Сонячній системі, а також на Землі з позиції Біблії. Висвітлено і обґрунтовано рух матерії на головних енергетичних рівнях планет, її переходи та роль, що лягло в основу поділу часу на тижні і роки в 365 та 366 днів. Наголошено на те, що рух матерії та робота планет в Сонячній системі тісно пов'язані з фізичними явищами і процесами Галактики, які природа чітко регламентує. Ці наукові здобутки були відомі людині Стародавнього світу, які накопичувалися впродовж 4000 років до Різдва Христового і через Біблію донесені до наших днів, чим пророк Мойсей зарекомендував себе як неперевершений науковий геній.

Вступ. Сонячна система рухається навколо центру нашої Галактики з середньою швидкістю 250 км/с і робить один оберт навколо центра Галактики за 200-240 млн земних років [3]. Під час руху від афелійної до перигелійної позицій вся Сонячна система, зближуючись з центром нашої Галактики – стискується, а на відріжку орбіти від перигелійної до афелійної позицій на орбіті, віддаляючись від центра нашої Галактики – розширюється. Таким чином, через кожні 100-120 млн років Сонячна система (та всі її складники), рухаючись навколо центра нашої Галактики, то розширюється, то стискується. Протягом вказаного часу планети Сонячної системи зближуються або віддаляються від Сонця [6]. Таким чином, як вказує Т.В. Радьо [7], один галактичний цикл завершується, починається інший, але все повторюється не однаково, з урахуванням руху нашої Галактики на метagalacticній орбіті. Проте, дослідження показують, що всі небесні тіла Сонячної системи та їхні складники змінюють розміри одночасно [8]. Це пояснюється тим, що Земля та інші небесні тіла Сонячної системи з кожним роком отримують дедалі більше теплової та радіаційної енергії за рахунок загального потепління та підвищення радіації простору в системах, які стискаються, що приводить до зближення Землі з Сонцем, стиснення Сонця, Землі та інших небесних тіл.

Виділення не вирішених раніше аспектів загальної проблеми, які стали предметом цього дослідження. Перша книга "Буття", автором якої є Великий і Святий пророк Мойсей, висвітлює історію створення світу. Але, особливо, істотною в цій частині книги є віршована міфологія, яка містить елементи наукової алегорії. Так, наприклад, у першій книзі Мойсея: Буття. Глава 1, вірш 14 сказано: "І сказав Бог: так будуть світила на тверді небесній, для відділення дня від ночі, і для знамен і часів, і днів, і років " [1, 4]. Але чи розуміємо ми сказане? Академічна наука в енциклопедичному словнику [8], також подає інформацію про секунду, годину, день, тиждень, місяць, рік. Проте, нас цікавить тиждень і рік. На них і зупинимось. Так, тиждень – про-

міжок часу у сім діб. Вперше введений у Стародавній Індії (7 днів тижня пов'язували з відомими на той час 7 планетами). Рік – проміжок часу, який приблизно дорівнює періоду обертання Землі навколо Сонця. В астрономії розрізняють сидеричний рік (зоряний), що відповідає одному видимому оберту Сонця по небесній сфері щодо нерухомих зірок. Він становить 365, 2564 середніх сонячних діб. Тропічний рік – проміжок часу між двома послідовними проходженнями центра істинного Сонця через точку (середню) весняного рівнодення (365,2422 діб). Аномалістичний рік – проміжок часу між двома послідовними проходженнями центра Сонця через перигей його видимої геоецентричної орбіти (365,2596 діб). Драконів рік, що відповідає часу між двома послідовними проходженнями Сонця через один і той самий вузол орбіти Місяця на екліптиці (346,6200 суток). Календарний рік становить 365 діб для простих років і 366 діб для високосних років.

Таким чином, виникає запитання: "Чому та навіщо цифри різні?, Як ними користуватися? Адже відомо, що збільшення долі секунди спричинить перебої обліку дня і ночі". Але відповіді немає. Цифри різні, а істина одна. Проте, незважаючи ні на що, ми завжди знаємо, що початок робочого дня це 8-а година ранку, кінець 17-а година дня, північ 12-а година ночі і так щоденно, повік-віків. Але ми додаємо секунду чи ще щось і пов'язуємо це з природними подіями, а головне, придумуємо красиві пояснення для урегулювання вигаданих нами розбіжностей. Тому, з цього погляду, виникає потреба також ознайомитися з фізикою життя на Землі в контексті зашифрованої наукової інформації, що містить Біблія і яка в академічній науці не розкрита.

Опис результатів досліджень. За енциклопедичним словником [8] життя, з матеріалістичного погляду, є однією із форм існування матерії, яка якісно вища, ніж фізичні і хімічні форми, що закономірно виникає при певних умовах в процесі її розвитку. Життя реалізується в індивідуальних біологічних організмах – видах [6]. Кожний організм є відкритою системою, для якої характерні наявність обміну речовин, здатність до розмноження, росту, активної регуляції свого складу і функцій, до різних форм руху, дратування, пристосованості до навколишнього середовища.

На противагу діалектико-матеріалістичному розумінню життя, як трактують теологи та філософи-ідеалісти, життя є результатом творчого акту духовного початку створення світу Богом з нічого. Заслуговує на увагу думка Аристотеля та його продовжувачів Я. Ван Гельмінта, Г. Шталя, І. Мюллера, Х. Дриша, які з біологічного погляду, визнають існування в організмах нематеріальної надприродної сили (життєва сила, душа та ін.), що управляє життєвими явищами [8]. У працях С. Александера і К. Ллойда Моргана простежується концепція, яка розглядає розвиток як стрибковий процес, за якого виникнення нових, вищих якостей зумовлено ідеальними силами, а вчення Я. Смітса розглядає світ як результат творчої еволюції, якою управляє нематеріальний чинник цілісності [2, 8]. З погляду академічної науки, людське життя, які будь-яке інше на Землі, виникає на зав'язі двох енергій (С-Н). Проте, як життя виникає з погляду Біблії, ми детально описали в [9, 10]. Що це за енергії, ні для кого не секрет, адже Всесвіт (відкритий космос) заповнений

елементарною речовиною з таблиці Менделєєва – воднем ($\vec{H}^-$). Елемента, простішого як водень у природі просто не існує і тому в таблиці хімічних елементів він знаходиться на першому місці під номером один. Загальновідомо, що Сонячна Система складається з дев'яти планет: Меркурій, Венера, Земля, Марс, Юпітер, Сатурн, Уран, Нептун, Плутон [2, 3, 8]. Використавши підказку Піфагора [8] про те, що в Сонячній системі все побудовано по десятинній системі ми отримаємо послідовний цифровий ряд від 1 до 10 (12345678910). А оскільки ми живемо в період після Сонячної катастрофи [9], де наш світ займає другу позицію в будові Сонячної системи, перейшовши з десяти- на дев'ятиенергетичний рівень, то катастрофа змінила і генетичний код Сонячної системи на дев'ятизначний рівень: 123456789. Це числа натурального ряду, а тепер уявімо, що цей дипольний вектор розміщений у вихровому полі, то миттєво виникне енергетична спіраль між спорідненими ядрами і оболонками макросвіту, де від напрямку обертання зовнішнього світу буде залежати рух матерії в центр спіралі або винесення матерії з центру спіралі. Тому генетичний код всього живого в Сонячній системі, у десятинній системі обліку на дев'ятиенергетичному рівні, має вигляд: 864213579, а планети між Сонцем і відкритим космосом утворюють дев'ять енергетичних рівнів, кратних числу 10.

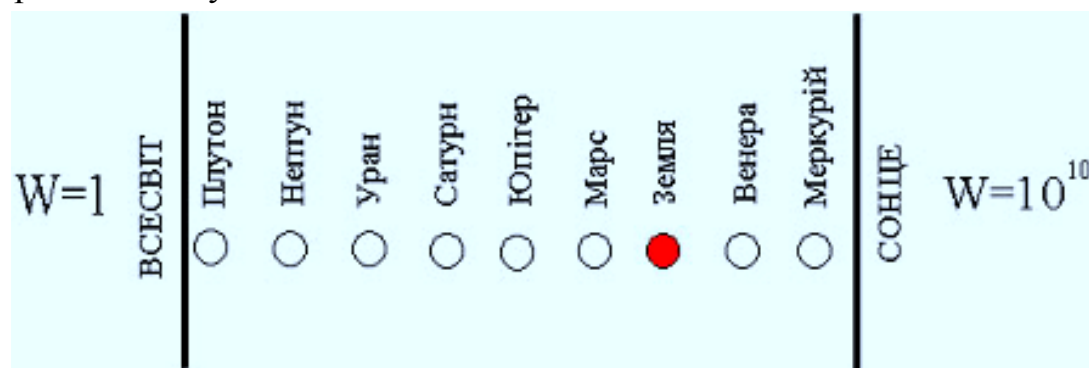

Рис. 1. Рух енергії водню в Сонячній системі

Таким чином (рис. 1), якщо енергія відкритого космосу дорівнює одиниці ($W=1$), то енергія Сонця відносно енергії Всесвіту дорівнює ($W=10^{10}$) космічних одиниць. Доречно зазначити, не вдаючись у деталі, що лише нетрадиційна медицина спостерігає за енергією і вимірює її саме в цих одиницях. А оскільки Земля перебуває на третьому рівні від Сонця і на сьомому від відкритого космосу (рис. 2), то її енергія становить ($W=3 \cdot 10^7$) космічних одиниць. Відповідно, енергія Марса ($W=4 \cdot 10^6$), а Венери – ($W=2 \cdot 10^8$). Це свідчить про те, як підказує Піфагор [8], що енергетичні рівні кожної з планет Сонячної системи не є нескінченними, а мають певні межі, так звані заборонені зони, через які будь-яка матерія, щоб перейти в зону вищого енергетичного рівня планети, повинна збільшити послідовно свою енергію в десять разів, відповідно до енергетичного рівня планети, на яку вона переходить. Це підтверджує те, що в природі існує механізм нагромадження енергії, за допомогою якого матерія може переходити з одного на інший енергетичний рівень, так само, як існує в природі механізм створення живої клітини з нічого. Так, Перша книга Мойсея: Буття, глава 1, вірш 27 "І створив Бог людину за

образом своїм ... чоловіка і жінку створив", а у главі 2, вірші 7 сказано: "І створив Господь Бог людину з пороку земного. І дихання життя вдихнув у ніздрі її, – і стала людина живою душею", тут же у главі 3 вірші 19 читаємо: "У поті свого лица ти їстимеш хліб, аж поки не вернешся в землю, бо з неї ти взятий. Бо ти порошок, – і до пороку вернешся". Біблія в алегоричній формі стверджує про те, що вона є носієм механізму первинного зародження життя на Землі, механізму створення живої клітини. Шукай, розшифруй і скористайся ним!!! А вже потім, тут же глава 1, вірш 28, вказано "... і сказав їм Бог: плодіться і розмножуйтесь, і наповнюйте Землю, і володійте нею ...".

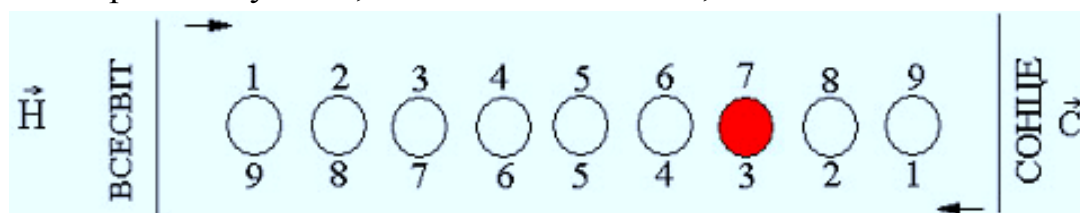

Рис. 2. Енергетичні рівні Сонячної системи та рух енергій відкритого космосу (водневої) і Сонячної (вуглецевої)

Отже, енергія водню ($\vec{H}^-$) до земного рівня проходить шість закінчених головних енергетичних переходів, а на Землі утворюється сьомий "пустий" енергетичний рівень (рис. 3).

Рис. 3. Схема енергетичних рівнів Сонячної системи (алегоричне зашифрування тижня в Біблії)

Ось, що означає в Біблії число 7, ось, чому тиждень складається з семи днів. Де шість робочих, а сьомий порожній (вихідний). Природно, за аналогією, на Венері тиждень складається з восьми днів. На Марсі тиждень складається з шести днів. Тепер стає ясным, чому Бог створював світ на Землі сім днів [1, 2]. Шість днів трудився, а сьомий відпочивав, а не так, як трактує енциклопедичний словник [8], що тиждень – проміжок часу, який складається з семи діб, які прирівнювались з відомими у Стародавньому світі 7 планетами. Тому цікаво, з погляду Біблії, що ж значить тиждень – сім днів? Що відбувається із Землею за цей елементарний цикл? Відповіді на це питання в Біблії знайти дуже важко, але вона є. По-перше, з семиденного тижня стає ясным, що наш календар складений не на енергії Сонця ($\vec{C}^+$), а на енергії Всесвіту, водню ($\vec{H}^-$). Ця енергія для тваринного світу, а отже, і для людини – смертельна. Саме цю енергію спалюють на людях в церкві. Отже, вона горюча. Саме на спалюванні цієї енергії відбувається синтез на Сонці. Це є підтвердженням того, що не потрібно шукати запаси водню ($\vec{H}^-$) на Сонці. Туди за допомогою дев'яти планет, проходячи дев'ять енергетичних рівнів, йде невпинно подача енергії водню ($\vec{H}^-$) з космосу. Але ми повинні знати, що енергія проходить через енергетичний рівень Землі і Земля подає, штовхає її на Сонце. Ось де ключ до розв'язки енергетичної катастрофи Землі. Дешифрація цієї

енергії зігріє всю Землю! Необхідно тільки навчитися її відбирати і використовувати. Хочу зазначити, що існує дивне явище використання енергії Всесвіту в побутових потребах людини. Це фантастика. Але, цей механізм відомий Тибетським монахам, які можуть однією свічкою, спалюючи енергію водню (H^-), обігрівати великі приміщення. По-друге, рух Землі в Сонячній системі не такий простий, як ми звикли усвідомлювати. Наприклад, В.Д. Коваленко [5], спираючись на фундаментальні закони механіки – закони збереження, виявив, що всі небесні тіла обертаються навколо загального центру мас: планети, планетні системи, дрібні тіла – по кривих, близьких до еліпсів, в одному з фокусів яких знаходиться центр мас Сонячної системи, а Сонце – по неперіодичній кривій з постійно змінними радіусом кривизни, кутовою і лінійною швидкостями. Це дало йому можливість зробити висновок, що в русі у фокусах орбіт планет знаходиться не "нерухоме" Сонце, а центр мас Сонячної системи. Сонце ж у своєму русі навколо центру мас то наближається, то віддаляється від останнього на різні, часом значні (до 1,5 млн км) відстані (дисиметрія Сонця), унаслідок чого постійно змінюється відстань Сонця від точок орбіт планет порівняно з розрахунковими даними за існуючими наближеними методами (кеплерівські орбіти).

Це дуже цікавий висновок! Водночас, І. Кеплер [8] встановив, що кожна планета рухається по еліпсу, в одному з фокусів якого знаходиться Сонце. При цьому кожна планета рухається в площині, яка проходить через центр Сонця. Це неоднозначні висновки. Адже не зрозуміло, що все-таки є причиною коливань в 1,5 млн км: рух по своїй орбіті Сонця чи якісь коливання під час руху планет по еліпсу. На наш погляд, якщо провести такий експеримент у воду опустити декілька різних за вагою кульок, безсумнівно, вони розташуються на різних рівнях. Тому, враховуючи підказку Біблії (Св. І. Богослова, глава 13, вірш 18), що людина на Землі живе на 666-му підрівні із розщеплених 1000, то можна припустити, що супутники, на які посилається В.Д. Коваленко і з яких встановлено рух Сонця навколо центру мас за константи руху Землі і супутників відносно своїх орбіт може бути неточним, оскільки супутник у невагомості за згаданою вище аналогією, потрапивши на один з 1000 розщеплених підрівнів Землі з високою ймовірністю рухався синхронно її руху. А з врахуванням різної густини підрівнів проведені розрахунки за існуючими наближеними методами не могли врахувати коливання Землі і її розщеплених рівнів як одного цілого. Це, в такому разі, могло створити у просторі в 1,5 млн км, що становить 1,25 % в межах енергетичного рівня Землі ($228-108=120$ млн км, різниця відстані між Марсом і Венерою [7] віддзеркалення флуктуацій руху Землі відносно своєї орбіти, а не Сонця. Якщо це так, то потрібно визнати, що в питанні руху кожної планети по еліпсу, в одному з фокусів якого знаходиться Сонце, має рацію І. Кеплер, а в питанні флуктуації руху між Сонцем і Землею в 1,5 млн км правий В.Д. Коваленко.

На наш погляд, цікавою є інформація з цього питання в Біблії. Так, елементарний цикл обертання Землі навколо Сонця становить 4 роки. З них три роки нормальних по 365 днів і один четвертий високосний – 366 днів.

Будь-які наші домисли про те, що доба розбита на 24 години з похибкою, унаслідок якої за чотири роки набігає один день – абсурдні. Будь-яка математично грамотна людина може досить точно розрахувати цю похибку. Так от, якщо її ввести в нашу хронологічну годину, то через півроку, зміна доби настане не опівночі, а на світанку. Вводити таку поправку так само абсурдно. Отже, секрет в іншому. І він закладений в нашому незнанні динаміки руху Землі навколо Сонця. Якщо узяти Сонце з його екваторіальною площиною, то рух Землі в ній буде мати вигляд, показаний на рис. 4. Де видно, що один рік відповідає руху Землі між точками 1-2, 2-3, 3-4. Це нормальні три роки по 365 днів. Але для подальшого елементарного циклу Землі потрібно з точки 4 повернутися в точку 1, тобто виконати перехід 4-1. Цей перехід Земля робить за четвертий (високосний рік) сонячного циклу. Траєкторія руху Землі в нормальний рік описує спіраль з кроком – h , а траєкторія Землі у високосний рік описує спіраль з кроком – H . Ось різниця траєкторії руху Землі між нормальним та високосним роками і становить довжину польоту Землі впродовж одного дня.

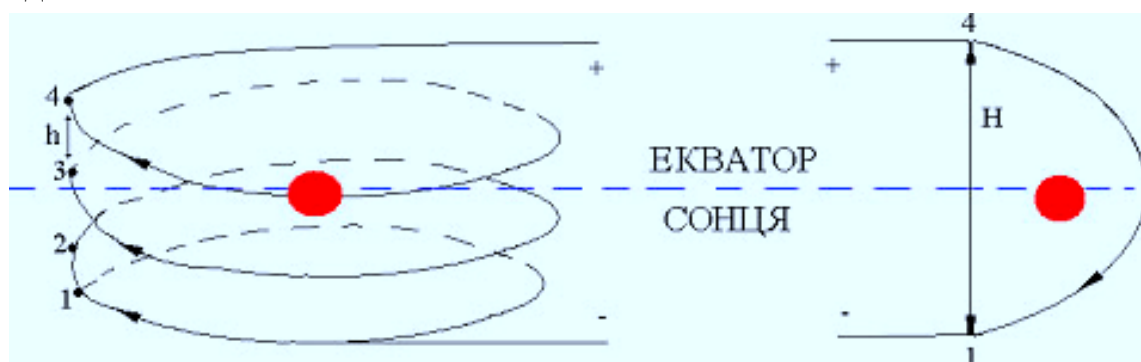

Рис. 4. Рух Землі на власному енергетичному рівні

Якщо умовно позначити екваторіальну площину Сонця як кордон, що розділяє протилежні простори на від'ємний (–) і додатний (+), то виходить, що три роки Земля штовхає водень ($\vec{H}^-$) на Сонце, а четвертого року повертається в початкове. Отже, три роки Земля рухається під навантаженням, а четвертого року у холосту. Відкрито це Біблія не пояснює, але, що вона дає. Сьомий день в тижні в нормальному році протяжністю 365 днів – енергетичний. Іншими словами в ньому є присутні енергетичні рівні. А ось у високосний рік сьомий день порожній, без енергетичних рівнів. Це дуже важлива інформація, якій ціни немає. Далі ми побачимо чому? А зараз спробуємо намалювати Біблійну інформацію нормального року в 365 днів (рис. 5).

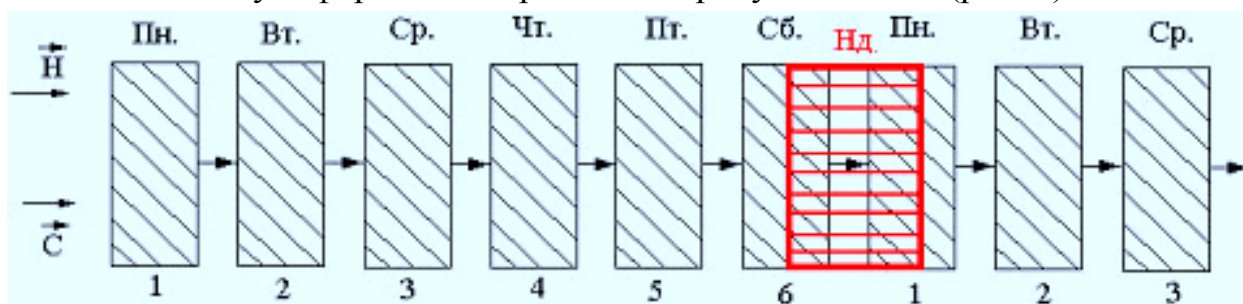

Рис. 5. Рух водневої і вуглецевої енергії впродовж тижня в нормальний рік протяжністю 365 днів

Щоб сьомий день став енергетичним, потрібно з'єднати два енергетичні рівні суботи і понеділка. У цьому разі неділя ніби випадає, або пустоту стискають дві групи енергетичної речовини. Це може відбуватися лише під навантаженням Землі і тоді, коли рухи енергій ($\vec{H}^-$) і ($\vec{C}^+$) збігаються. З іншого боку, у високосний рік ми маємо повернення Землі з точки 4 у точку 1 (рис. 4), тобто рух Землі у високосний рік протяжністю 366 днів виглядає так (рис. 6).

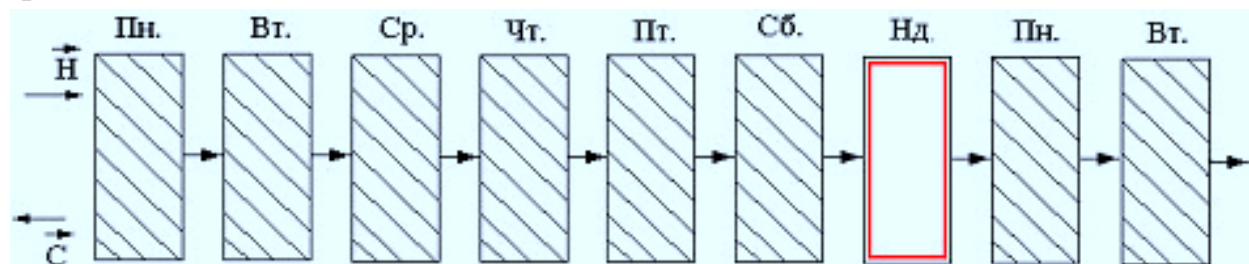

Рис. 6. Рух водневої і вуглецевої енергії впродовж тижня у високосний рік в 366 днів

Тут ми бачимо, що сьомий день (неділя) – без водневої ($\vec{H}^-$) енергії Всесвіту. Але ми маємо й іншу інформацію. У першому випадку рух Землі збігається за напрямом з рухом водневої енергії ($\vec{H}^-$), а в іншому – напрям руху протилежний. Ми розглянули елементарний механізм руху енергії водню ($\vec{H}^-$) через енергетичний перехід Землі. На наш погляд, також важливим є те, що під час згоряння енергії водню ($\vec{H}^-$) на Сонці виділяється величезна кількість сажі, вуглецю ($\vec{C}^+$). Якби він залишався на Сонці, то за мільярди років ми були б усі чорні і Сонця не бачили б. Отже, вуглець ($\vec{C}^+$) з Сонця виноситься і таким же чином, викидається у відкритий космос. В своїх працях В.І. Вернадський [8] на цьому також акцентує повідомляючи, що космічна речовина постійно в різних формах потрапляє на Землю і земне відходить у космічний простір. Але вуглець ($\vec{C}^+$) – це вже важкий елемент порівняно з воднем ($\vec{H}^-$) і речовина здійснити простий перехід, подібно водню ($\vec{H}^-$), не може. Згідно з Біблією, енергія вуглецю ($\vec{C}^+$) має п'ять закінчених переходів на головному енергетичному рівні Землі (рис. 7).

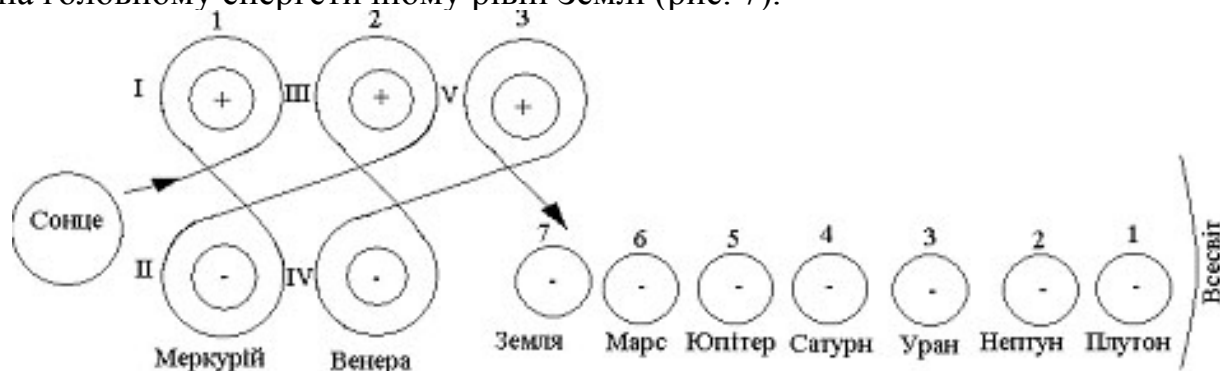

Рис. 7. Рух енергії вуглецю в Сонячній системі

Якщо поглянути на такий перехід енергії, то цей малюнок нагадує рибу. Ось Біблія [1] і називає такий перехід рибою. А кількість риб дає кількість

переходів. Тут потрібно зрозуміти один дуже важливий момент, від якого залежить саме поняття – життя, і всі переходи, і напрям руху. Приведу може не найвдаліший приклад:

1. Якщо узяти воду, то під дією температури ми можемо одержати такі переходи: крига – вода – пара – суха пара – перегріта пара ... пара – вода – крига.
2. Інший результат з металом: метал, метал – рідкий, метал – пароподібний, метал – сажа. Тут, можлива безліч фундаментальних пояснень метал випарувався, метал окислився, метал згорів і т.д. На перший погляд, сила-силенна пояснень, але істина одна, отже, і пояснення повинно бути одним. Але пояснень мало. Потрібно знати, що сталося і де його шукати.
3. Якщо взяти труп живого організму, то через певний час ми одержимо порошок. Що сталося? Відповіді на це питання в науковій літературі ви не знайдете, хоча кожний автор дасть своє пояснення.

Так от, всі хімічні елементи, сполуки і т. ін. мають енергетичний код. У живих організмах він відомий під назвою – генетичний код. Але він не блукає в просторі, а займає дуже суворий, відведений тільки для нього, простір в Сонячній системі. Ми наголошуємо, – дуже суворе місце в Сонячній Системі, а не на енергетичному рівні Землі. Загалом всі енергетичні коди викидаються із Землі і певний час перебувають в хаосі. Мить цього хаосу і є життя, яке ми в змозі побачити. Життя між минулим і майбутнім. Схемно це можна зобразити приблизно так (рис. 8).

Рис. 8. Схема генетичного коду земного життя

Як бачимо, через будь-який земний об'єкт, через будь-який живий організм зі світу тварин і рослин рухається енергетичний потік двох енергій. Цей енергетичний потік і приводить в рух все живе на нашій планеті Земля. Він руйнує весь навколишній наш світ. Будь-який об'єкт, будь-який організм є, як би, енергетичним двигуном, підключеним до полюсів Сонячної системи. Будь-які перебої в енергопостачанні генетичного коду живого організму веде до негайної його зупинки. Порушення енергопостачання неорганічних елементів призводять до негайного або пришвидшеного руйнування їх. Вогонь дуже сильно руйнує опір цього потоку, і ми спостерігаємо швидке зникнення об'єкта, називаючи механізм горінням. Але, насправді, ми спостерігаємо видалення генетичного або енергетичного коду об'єкта, організму і пе-

ретворення його на порошок. Але, оскільки енергетичний потік в Сонячній системі безперервний, то енергетичний код (код пам'яті) захоплюється цим потоком і прямує на Сонце, а там, на підставі водню ($\vec{H}^-$), відбувається синтез нового об'єкта з пам'ятного коду Землі й інших планет Сонячної Системи. Тому ми є учасниками і безсилимими спостерігачами руйнування Землі і синтезу, на підставі її пам'яті, нового об'єкта Сонця. Земля втрачає свій генетичний код, перетворюючись на порошок. Повертаючись до Сонця, потрібно акцентувати, що сажа на Сонці не нагромаджується тому, що Сонячна енергія виносить з Сонця енергетичний код вуглецю ($\vec{C}^+$) і сажа перетворюється на порошок подібно до зникнення трупа тварини. Ось що несе сонячна енергія – код вуглецю ($\vec{C}^+$), генетичний код. Але, що цікаво, у нього зберігається інформація пам'яті про Сонце. Тепер стає небагато яснішим поняття світла. Світло виносить з Сонця продукти горіння – відходи. Якщо не повною мірою, то виконує одне з цих завдань. Тут можна навести безліч прикладів, але зазначу один момент. Синтез алмазу на Землі з вуглецю ($\vec{C}^+$) це не випадково. Саме код вуглецю ($\vec{C}^+$) надходить на Землю. Всі інші коди виносяться із Землі, руйнуючи і спустошуючи її.

Щоб ми змогли зрозуміти, що нас оточує, потрібно зробити визначення матерії. Ми звикли до визначення, що матерія – це все, що діє на наші органи відчуття і викликає реакцію. Потім до цього додали поняття поля. І у фізиці ми шукаємо антиречовину. Але, не маючи навіть елементарних знань, піймати її не вдається. Адже це матерія. Матерія поза межами наших фундаментальних знань. Так чи є антиречовина? Де її шукати? Які у неї властивості? Щоб це зрозуміти, потрібно до визначення матерії, наведеного в роботі [9], що матерія – це невидимі канали енергетичного диполя між зникаючим та синтезуючим центром природи і через Сонячну систему вона рухається у вигляді силових ліній енергетичного поля, доповнити – і все, що оточує генетичний код називається матерією. Як це зрозуміти? Що таке генетичний код? У сучасній науці поняття генетичного коду дуже обмежене. Нам відомо, що він існує, але що це таке, однозначно відповісти мало хто ризикне, хоча про роботу деяких генів науці відомо. Щоб уявити генетичний код, потрібно уявити силову лінію поля. По-перше, силову лінію поля було введено умовно для визначення його характеристики. Абстрактне введення в науку силової лінії виявилось настільки вдалим, що в магнітному полі її розташування можна навіть побачити. Це випадково, чи подарунок від Біблії науці? Силкові лінії поля – це реальні енергетичні канали, за якими рухається енергія і за допомогою яких створюється будь-який живий організм. У природі йде боротьба саме за силові лінії.

Висновки

1. Мойсей відомий світу як великий, святий пророк і законодавець. Проте, він не знаний як науковець, який вперше у П'ятикнижжі Біблії зашифрував в алегоричну форму найважливішу прикладну науку Стародавнього світу з елементами математики, геометрії, астрономії, механіки, біології, фізики та інше, яка ось уже впродовж 3,5 тис. років є значущою для життя і

безпеки людини на Землі, чим зарекомендував себе як неперевершений науковий геній, який по праву стоїть на вершині світової науки.

2. Людське життя, так як і будь-яке інше на Землі, виникає на зав'язі двох енергій, водневої ($\vec{H}^-$), що рухається з відкритого космосу і вуглецевої ($\vec{C}^+$), що рухається з Сонця. Генетичний код, в десятигнітній системі обліку Сонячної системи, яка стоїть на другій позиції, у своїй будові має вигляд: 864213579, зокрема людини на Землі: 642135.7¹.

3. З погляду наукової інформації з Біблії, екваторіальна площа Сонця розділяє протилежні простори на від'ємний (–) і додатний (+), що зумовлює перекачування Землею, впродовж трьох років протяжністю 365 днів, водню ($\vec{H}^-$) на Сонце, тоді і наша планета рухається під навантаженням, а четвертого року протяжністю 366 днів вона повертається у початкове положення, рухаючись без навантаження. В цьому, різниця траєкторії руху Землі між нормальним та високосним роками і становить довжину польоту Землі в один день. В першому випадку рух Землі збігається за напрямом з рухом водневої ($\vec{H}^-$) енергії, а в другому – напрям руху протилежний.

4. Сьомий день тижня в році з 365 днів є енергетичним, в ньому присутня енергія, а у високосний рік сьомий день порожній, без енергії.

5. Енергетичні рівні кожної з планет Сонячної системи не є нескінченними. Це зобов'язує живу матерію збільшувати послідовно свою енергію в десять разів, відповідно до енергетичного рівня планети на яку вона послідовно переходить за маршрутом: Космос → Плутон → Сонце.

6. Вуглець ($\vec{C}^+$) на Сонці не нагромаджується тому, що сонячна енергія виносить з Сонця енергетичний код вуглецю ($\vec{C}^+$) і сажа перетворюється на порошок і викидається у відкритий космос. Сонячна енергія несе на планети генетичний код вуглецю ($\vec{C}^+$).

7. Тваринний світ є учасником і безсилим спостерігачем руйнування Землі і синтезу Сонця. Земля втрачає свій генетичний код перетворюючись в порошок. Лише код вуглецю ($\vec{C}^+$) надходить на Землю. А всі інші коди виносяться із Землі, руйнуючи її.

8. Генетичний код – це силова лінія енергетичного поля. Силкові лінії поля – це реальні енергетичні канали, якими рухається енергія і за допомогою яких і створюється будь-який живий організм. У природі йде боротьба саме за силкові лінії.

Література

1. **Біблія** / Юбилейное издание 1000-летие крещения Руси. – Стокгольм : Изд-во Б. Геце, 1988. – 889 и 288 с.
2. **Готт В.С.** Философские вопросы современной физики. – М. : Изд-во "Высш. шк.", 1967. – 294 с.
3. **Климишин І.А.** Астрономія. – Львів : Вид-во "Світ", 1996. – 248 с.
4. **Козирчук Л.М.** Це було так. Біблія і сучасна наука про походження Всесвіту / Л.М. Козирчук, С.Л. Гуценко. – Донецьк : Донецький НТЦ, 2005. – 65 с.
5. **Коваленко В.Д.** Влияние изменчивости гравитационного поля Солнечной системы на климат Земли // Известия ВГО, 1991. – № 4. – С. 329-336.
6. **Курляндский В.В.** Тайны жрецов. – М. : Изд-во "Рипом класик", 2001. – 704 с.

7. Радьо Т.В. Пульсація Землі та її виявлення геодезичним моніторингом. 1994. – Деп. в УкрДНТБ, 100894. – № 2075, Укр. – 351 с.

8. Советский энциклопедический словарь / Гл. ред. А.М. Прохоров. – 4-е изд. – М. : Изд-во "Сов. Энциклопедия", 1989. – 1632 с.

9. Шлапак В.П. Релігія. Чарльз Дарвін. Біблія: теорії еволюції (історія розвитку) органічного світу Землі: перемога чи поразка академічної науки? // Журнал "Наука. Релігія. Суспільство". Ін-ут проблем штучного інтелекту. – Донецьк : Вид-во ППШ "Наука і освіта". – 2008. – С. 134-149.

10. Шлапак В.П. Екологічна рівновага в макросвіті як основа життя на Землі / II-й Всеукраїнський з'їзд екологів з міжнародною участю (Екологія/Ecology-2009) // Збірник наукових статей. – Вінниця : ФОП Данилюк, 2009. – С. 566-569.

Шлапак В.П. Наука и религия: физика жизни на Земле

Раскрыта динамика движения энергии водорода и углерода в Солнечной системе, а также на Земле из позиции Библии. Отражено и обосновано движение материи по главным энергетическим уровням планет, ее переходы и роль, что легло в основу разбивки времени на недели и годы в 365 и 366 дней. Помечено то, что движение материи и работа планет в Солнечной системе тесно связаны с физическими явлениями и процессами Галактики, которые природа четко регламентирует. Эти научные достижения были известными человеку Древнего мира, которые накапливались на протяжении 4000 лет до Рождества Христова и, через Библию, донесены до наших дней, чем пророк Моисей зарекомендовал себя как непревзойденный научный гений.

Shlapak V.P. Science and religion: physics of life on the Earth

The dynamics of hydrogen energy and carbon motion in the Solar System and also on the Earth is explained from the Bible position. The matter motion by the main energy levels of planets, its transitions and role underlying break-up the time into weeks and years in 365 and 366 days are reflected and substantiated. It is noted that matter motion and work of planets in the Solar System are closely interlinked with the physical phenomena and processes in the Galaxy regulated expressly by nature. These scientific achievements were known to the man of the Ancient world, accumulated during 4000 years before Christ and carried to our days by Bible, what proved prophet Moses to be an unsurpassed scientific genius.
